

det er jo som bekendt det siddende Lands-ting, som vælger de landstingsvalgte. Jeg mener, at en Opgørelse af denne Art politisk set har sin meget store Betydning, idet det for mig heraf klart fremgaar, at hvis man tror at kunne feje Landstingsflertallet til Side i en Haandevending, saa bygger man denne Antagelse paa noget, der i altFald efter mit Skøn endnu ikke har nogen stor Realitet i sig. Jeg tror tværtimod, at man ved at studere disse Tal nærmere maa erkende, at det Flertal, vi har i Landstinget, vil det ikke være saa helt nemt at forandre, og det forekommer mig, at man ud fra denne Betragtning i noget højere Grad end ellers maa stille sig paa Standpunktet: Forhandling i Stedet for Kamp, og det er for at fremhæve dette, at jeg i særlig Grad fremhæver disse Tal her.

Resultatet af Sommersamlingen blev jo, som alle ved, ikke meget betydeligt. Valutaspørgsmaalet blev ikke løst, og, som jeg den Gang havde Lejlighed til at udtale, det forekommer mig, at den siddende Regering viste en forbavsende ringe Evne til at løse dette Problem, og det forekommer mig navnlig, at den havde en forbavsende ringe Evne til at vise Forhandlingsvillie, hvorimod, som jeg allerede udtalte i Sommersamlingen, de Konservative i Landstinget ved Forslag, som blev fremsat dér, efter min Opfattelse viste en virkelig Villie til at forhandle, idet de Forslag, der blev fremsat, afgørende brød med Guldoldprincippet. Som Følge af de daarlige Resultater, der kom ud af Sommersamlingen specielt med Henblik paa Valutasituationen, udtalte jeg ved et Møde i Sommerens Løb, at man snarest muligt maatte ønske at komme til Valg blandt andet af den Grund, at man maatte se om muligt at komme af med den siddende Regering. Disse Udtalelser gav Anledning til forskellige Kommentarer baade fra Venstres og fra det radikale Venstres Side. Fra Venstres Side blev der sagt — det var ogsaa en Udtalelse, som fremkom foranlediget af mine Udtalelser paa Mødet —, at man glædede sig over, at man nu fra konservativ Side var gaaet bort fra Guldoldforslaget. Det er imidlertid ganske forkert, thi det var vi gaaet bort fra i Sommersamlingen, det var ikke noget, som skete paa det paagældende Møde. Men i øvrigt argumenterede Venstre overfor Kravet om Valg derhen, at det var for tidligt at skride til et saadant Valg, idet Vælgerne endnu ikke i tilstrækkelig Grad havde faaet Øjet op for, hvorledes det Styre var, de havde faaet. For det sidste Argument kan jeg ikke bøje

mig. Har man virkelig den Opfattelse, at det Styre, man har, er daarligt, forekommer det mig at være ens Pligt at arbejde hen til saa snart som muligt at faa en Lejlighed til at faa et andet Styre.

Kommentarerne fra radikal Side var for saa vidt de interessanteste, idet de gik ud paa, at de Radikale paa ingen Maade ønskede nyt Valg og paa ingen Maade i dette Øjeblik ønskede et nyt Ministerium. Disse Kommentarer, synes det mig, var i ganske særlig Grad interessante, fordi de blev fremsat i Bladet „Politiken“, hvor ellers Kritikken overfor det siddende Ministerium ikke altid har været alt for blid. Men det viste sig, forekommer det mig, gennem denne Udtalelse, at man altsaa ikke behøver at tage denne Kritik saa alt for højtideligt, og jeg kunde jo tænke mig, at det for det socialdemokratiske Ministerium ingenlunde har været ubehageligt at faa dette konstateret.

Valutasituationen er vedblivende uklar, men da den højtærede Finansminister har udtalt, at om den skal der ikke tales i dette Øjeblik, og da den nedsatte Kommission har vedtaget det samme — ja, Ordenen skulde for saa vidt være den modsatte, da Valutakommissionen har vedtaget ikke at udtale sig, og Finansministeren har givet dette sin Tilslutning —, er dette Øjeblik fornuftigvis ikke det rette til her at drøfte Valutasituationen. Det forekommer mig dog, at af alle de Udtalelser, som fremsattes af Finansministeren under Forelæggelsestalen, var den ikke meget lange Udtalelse angaaende Valutasituationen den interessanteste, idet han udtalte, at han nærede Haab om, ja, jeg tror, Finansministeren udtalte, at han troede, at han inden længe vilde kunne fremsætte et Forslag, som havde Tilslutning fra alle Sider. Dette synes jeg virkelig er et meget forjættende Løfte. Jeg kan ikke nægte, at det forbavser mig i ikke ringe Grad, at dette skulde være muligt, eftersom det forekommer mig, at Meningsforskellighederne angaaende dette Spørgsmaal bliver større og større. Ikke desto mindre synes jeg, at man ikke kunde forstaa Finansministerens Udtalelse anderledes, end at han virkelig mente snart at kunne fremsætte et saadant Forslag, som samlede alle Partier. Vi ved fra forskellige Avisdebatter, at Bordsange holder man ikke alt for stærkt i Ære indenfor det socialdemokratiske Parti, og dette kan for saa vidt være sin Sag, men det kunde jo tænkes, at den Tale, som Finansministeren holdt angaaende dette vigtige Spørgsmaal, naar